ది డ్రీమ్

కంఠంనేని రాధాకృష్ణమూర్తి

1

గోడకానుకుని కూర్చుని బీడీలు చుడుతున్న నాగుమణి క్షణంపాటు తన పనినాపేసి ఇవతలకు జరిగి వొళ్ళు విరుచుకుంది. ఆమె కెదురుగా వున్న చేటలో తంబాకు (పొగాకు పొడుం) ప్రక్కనే వున్న గుల్ల (చిన్న బుట్ట)లో కట్టలు కట్టిన బీడీలూ వున్నాయి.

అంతవరకూ తను చేసిన బీడీ కట్టల్ని ఒకసారి లెక్కపెట్టిందామె. యాభయ్యారు కట్టలు. అంటే పధ్నాలుగు వందల బీడీలు. క్రితంనాడు నడిరేయివరకూ చేసింది కాక ఇవాళ ఉదయాన్నుంచీ వంచిన తల ఎత్తకుండా కూర్చుని చేస్తే ఆ బీడీలు తయారయాయి. అంతకు కొద్ది క్షణాల ముందే ఆమెతోపాటు కూర్చుని చేసిన రాజ్యం, నర్సమ్మ, కమలలు కార్ఖానాకు వెళ్ళిపోయారు తలా వెయ్యి చేసుకుని. అదృష్టవంతులు వాళ్ళు! ఆ వెయ్యికూడా చేయకపోయినా ఫరవాలేదు వాళ్ళకు. మొగుళ్ళ సంపాదన మస్తుగా సరిపోతుంది ఇళ్ళు గడవటానికి. కాని తనకట్లా కాదు. రోజుకు తప్పనిసరిగా వెయ్యిన్నర బీడీలయినా చెయ్యాలి. ఏడున్నర వస్తుంది. దాన్తో తన ఇల్లు గడపటమే కాక భర్త త్రాగుడుకూడా నడవాలి.

తలెత్తి పరిసరాల్ని గమనించిందామె. చీకటి పడబోతోంది. కార్ఖానా కట్టేస్తారిక. మిగతా వంద బీడీలుకూడా చేస్తే కార్ఖానాకు తీసుకుపోవచ్చు. ఆత్రంగా తలవంచి ఆమె మళ్ళీ తన పనిలో నిమగ్నమయింది. ఆమె చేతివ్రేళ్ళు చప్పుచప్పున కదలసాగాయి. తంబాకుని ఆకుమీద పరవటము, ఆకును చప్పున చుట్టేయటము, చూపుడువేలితో పైవేపుకొనను మడతల్తో మూసివేయడమూ, క్రిందివేపు కొనను దగ్గరకు నొక్కి దారంతో బిగించటమూ. అంతా చక చకా సాగిపోతోంది....

2

"నాగుమణీ!"

పొయ్యిముందు కూర్చుని మండని కట్టెలతో కుస్తీపడుతున్న నాగుమణి ఉలిక్కిపడుతూ వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

వాకిటి ముందు మురళి. స్నానానికి పోతున్నట్లున్నాడు. లుంగీ, భుజాల చుట్టూ టవల్, చేతిలో సబ్బుపెట్టెతో నిలబడి వున్నాడు. అతను బాత్‌రూముకు పోవాలంటే నాగుమణి వాళ్ళుంటున్న చిన్న గది ముందునుంచిపోవాలి.

చప్పున లేచి నిలబడింది నాగుమణి. గది నిండా నిండివున్న పొగలో ఆమె స్పష్టాస్పష్టంగా కనిపిస్తోంది బయటికి.

"ఆ పొగలో ఏమి బాధపడతావు బయటికి రారాదు నాగుమణీ!"

అతని స్వరంలో ధ్వనించిన దిగులుకు చలించిందామె. గబగబా బయటికి వచ్చి గుమ్మం పక్క గోడ నానుకుని నిలబడింది.

"మీకు నేనంటే ఎందుకంత జాలి? మీకు నేనేమవుతానని?" అన్నది ఆర్ద్రంగా.

"ఇప్పుడు నాకేమీ కావు నాగుమణీ, కాని ముందు ముందు నువ్వు నాకేదో కావాలని ఆశ!"

అతని వొంటిమీది టవల్ జారింది. క్షణంపాటు కన్పించిన అతని ఎట్టటి ఆకర్షణీయమైన దేహంవేపు తన పెద్ద కళ్ళతో చూసి వెంటనే చూపు మరల్చుకుందామె.

"అంటే?" అన్నది అర్థంకాక.

"అంటే—" చటుక్కున ముందుకు జరిగి ఆమె నోటిమీద ముద్దుపెట్టుకుని గబగబా బాత్‌రూమ్ వేపు నడిచిపోయాడు మురళి.

చేష్టలు దక్కి అలా చూస్తూ నిలబడిపోయింది నాగుమణి. కొద్ది సేపటివరకూ ఆమెకు ఏమి జరిగిందన్నదికూడా అర్థంకాలేదు....

3

"నువ్వు దేవతవే నాగమణా!" ఏడుస్తూ అన్నాడు చిన్నయ్య.

కాళ్ళు జాపుకుని గోడకానుకుని కూర్చుని బీడీలు చుడుతోంది నాగుమణి. ఆమె భర్త చిన్నయ్య ఆమె పాదాలవద్ద కూర్చుని వున్నాడు. అప్పటికే అతను తాగిన నాటు సారా బాగా తలకెక్కి వుంది. అట్లాంటి సమయాల్లోనే అతను ఎక్కువగా పశ్చాత్తాపాన్ని ప్రదర్శిస్తుంటాడు.

"అవునే నాగమణా," ముద్దలు ముద్దలుగా మాటాడసాగాడతను. "నాకుసుగా నీ పైసల్నిలా తగలెయ్యటం ఇష్టం లేదే. కాని ఏం చేయను. పని చేయాలంటే కష్టపడాల, కష్టపడాలంటే- నేను చెయ్యలేనే ఆ కష్టమూ...."

"మరి నేనెట్లా చస్తున్నాననుకుంటున్నావు?" విసుగ్గా అందామె తల పైకెత్తకుండా.

"గందుకే అన్నానే నువ్వు దేవతవనీ...."

హైస్కూలువరకూ ఎట్లాగో చదువు నీడ్చుకొచ్చాడతను. ఆ తర్వాత చదువింక వంటబట్ట లేదు. ఉద్యోగంకోసం ప్రయత్నించాడు కాని అదీ దొరకలేదు, అతనికి చెడుస్నేహాలైనా లేవు జులాయిగా తిరగటానికి. ఈ త్రాగుడొకటే స్నేహం! మస్తుగా తాగి ఇలా పశ్చాత్తాపాన్ని ప్రతర్శిస్తుంటాడు పెళ్ళాం ముందు. కారణం ఆ త్రాగుడికి పైసల్ని ఆమే ఇవ్వాలి. తన అసమర్థత అతనికి తెలుసు, అందుకే అలా కుళ్ళిపోతుంటాడు తాగీ తాగీ- శారీరకంగానూ, మానసికంగానూ.

ఆ క్షణాన నాగుమణి కళ్ళ ఎదుట మురళి కనిపించాడు. నగ్నంగా వున్న అతని ఛాతీ ఎర్రగా-మధ్య చిరువెంట్రుకల్తో, నునుపాటి గుండ్రటి చేతులు, ఆరోగ్యాన్నెగజిమ్ముతుండే మొహము, నవ్వుతుండే కళ్ళు, తన పెదిమల మీద కదిలిన అతని పెదిమలు....ఒక్కసారిగా ఆమె వొళ్ళు జలదరించింది.

భర్తవేపు చూసింది. మరకలు నిండిన బట్టలు, పెదిమల చివర కొద్దిగా చొంగ, ఎర్రటి కళ్ళు, దుబ్బుగా జుట్టు, ఘాటుగా సారాయి వాసనా—

"వచ్చే జన్మలో కుక్కనై పుట్టి నీ ఇంటి పంచన పడి వుంటానే నాగమణా...." గొణుగుతున్నాడతను.

"ఊరకే లొల్లి పెట్టకుండా పండుకో", విసుక్కుందామె.

4

"నువ్వెంత అందంగా వుంటావు మణీ?"

మురళి గదిలో నిలబడి వుందామె. అతనామెను మంచంవద్దకు లాగటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. మంకు గుర్రంలా ఆమె పెనగులాడుతోంది.

"మణీ!' అన్న ఆ సంబోధనలో నాగుమణికేదో మాదుర్యం ధ్వనించింది. క్షణంపాటు ఆమె మనసు పులకరించింది.

ఆ సమయాన సడన్‌గా ఆమెకు తన భర్త చిన్నయ్య గుర్తుకు వచ్చాడు. గదిలో స్పృహ లేకుండా పడివున్నాడతను. ఆరోజు పైసలు ఎక్కువిచ్చి అతను బాగా తాగేటట్లు చేసిందామె, మురళి ప్రోత్సాహంతో. ఎంత పాపాత్మురాలు తాను! తనమీద తనకు చికాకేసిందామెకు.

"వదలండి నే పోవాలి!"

గింజుకుంది నాగుమణి. కాని అతని వొంటి నుండి వస్తున్న ఏవో సుగంధాలు, అతని శరీరం కల్పిస్తున్న ఏవో తన్మయత్వాలు, ఆమె మనస్సును మైనంలా కరిగించసాగాయి. క్రమంగా భర్త మరుపులోకి జారిపోసాగాడు.

"అబ్బ!" మూలిగిందామె ఒక సమయాన.

"ఏమిటి మణీ?" ఆదుర్దాని ప్రదర్శించాడు మురళి.

"వొళ్ళంతా పచ్చి పుండులా వుంది."

పట్టు కొంచెంగా సడలించాడతను.

"పాపం పగలల్లా పనిచేసి వుంటావుకదూ!" మృదువుగా ప్రవర్తిస్తూ అన్నాడతను. "ఇట్లా ఇక్కడుండి ఏమి బాధపడతావుగాని మణీ నాతో వచ్చేయరాదా?"

ఏదో లోకంలోకి జారిపోసాగిందామె.

5

దూరాన—చాలా దూరాన—

తన భర్తకిప్పుడు వందమైళ్ళ దూరాన వుంది నాగుమణి. మురళితో కలిసి వచ్చిందామె

ఇక్కడికి. ఆ చాకిరీని పడలేకా, ఆ సుఖరాహిత్యాన్ని అనుక్షణమూ కావలించుకుని వుండలేకా, మురళి అందిస్తున్న సుఖాల్ని వదులుకోలేకా, భర్త కెదురుగా వుండి మనస్సు కల్పించే నేరభావాన్ని వదిలించుకోలేకానూ.

ఒక చిన్న పక్కాటి బంగళాలో కాపురం పెట్టాడు మురళి. మొత్తం ఇంటిలో ఆ ఇద్దరు మాత్రమే మెసుల్తారు, పని వేళల్లో పనిమనిషి కాక. పడక గదినీ, డ్రాయింగ్ రూమునూ ఎంతో ఆకర్షణీయంగానూ, అందంగానూ తీర్చి దిద్దుకుంది నాగుమణి. మురళి పెద్దగా ఇల్లు కదిలి వెళ్ళే వాడు కాదు. కేరింతలూ, శృంగారాలూ, షికార్లూ, సినిమాలూ, ఇలా క్షణం తీరికలేని, ఉక్కిరి బిక్కిరి జీవితంతో దినాలు క్షణాల్లా గడిచిపోతూ తాను మరేదో లోకంలో జీవిస్తున్నట్లూ, అంతకు మునుపు గడిపిన జీవితమంతా ఓ పీడ కలలాగానూ అనిపించేదామెకు.

స్వతహా అందమూ, ఆరోగ్యమూ కలిగి వున్న ఆమె శరీరం పోషణతో నునుపెక్కి, శృంగారంద్వారా సొగసుల్ని సంతరించుకుని, నేర్పరితనంతో కూడుకున్న వస్త్రధారణలో వంపు సొంపుల్ని ప్రదర్శించుకుంటూ సమాజంలో ఆమెని ఒక డిజైరబుల్ దేమ్‌గా తయారుచేసింది. తరచుగా ఆమె అద్దంముందు నిలబడి తనను తాను చూసుకుంటూ మురుసుకునేది. గర్వపడేది.

ఆ మొదటి దినాల్లో అప్పుడప్పుడూ ఆమెకు భర్త గుర్తుకు వచ్చేవాడు. కాని ఆమెకు లభిస్తున్న సుఖాలూ, సౌకర్యాలూ వెంటనే అతణ్ణి ఆమెలోంచి తరిమివేసేవి. త్వరలోనే అతణ్ణి మర్చిపోగలిగిందామె.

6

రెండేళ్ళు గడిచాయి. మూడో యేడు ప్రారంభం కాబోతుండగా ఓ రోజు నాగుమణి ఒక విచిత్ర సంఘటనను ఎదుర్కోవాల్సి వచ్చింది.

ఆ మధ్యాహ్నం మురళి బయటికి వెళ్ళిపోయాడు. కొద్దిసేపయాక ఎవరో తలుపు తట్టినట్లు వినిపిస్తే వెళ్ళి ఆమె తలుపు తెరిచింది.

గుమ్మంలో ఎదురుగా చిన్నయ్య!

"నువ్వా?"

చప్పున ఆమెను నెట్టుకుంటూ లోపలకి వచ్చాడతను. వస్తూనే ఆమె కాళ్ళమీద పడిపోయాడు.

"నాగమణా నువ్వు లేకుండా బ్రతకలేనే, వచ్చేయవే వెళ్ళిపోదాం...." ఏడవసాగాడు.

క్షణంపాటు నాగమణికి ఏం చేయాలో అర్థం కాలేదు. తత్తరపాటుతో అతనినుండి తన కాళ్ళను విడిపించుకుంటూ అడిగింది.

"అసలిక్కడికి ఎలా వచ్చావు? నేనిక్కడ వుంటున్నట్లు నీకెలా తెలిసింది??"

చిన్నయ్య బట్టలన్నీ మాసిపోయి మురికి కంపు కొడుతున్నాడు. నాగమణి ఈ టౌన్లో వుంటున్నట్లు అతనికెలాగో తెలిసిందట. అతనిక్కడికి వచ్చి పదిరోజులపైగా అయింది. అప్పట్నించీ ఆమెకోసమూ, మురళికోసమూ వెతుక్కుంటూ వీధులన్నీ తిరుగుతున్నాడు. నిన్న సాయంత్రం అనుకోకుండా ఈ వీధిలో మురళి కనిపించాడతనికి. మురళి అతణ్ణి గుర్తుపట్టకపోవటం మంచిదే అయింది. మురళిని వెన్నాడుతూ వచ్చి ఈ ఇంటిని కనిపెట్టాడు. రాత్రల్లా ఈ వీధిలోనే పచార్లు చేస్తూ ఇక్కడిక్కడే గడిపాడట. ఉదయం గుమ్మంముందు నాగమణి కనిపించగానే అతనికి ఎక్కడలేని సంతోషమూ కలిగింది. కాని అతను తొందర పడలేదు. మురళి బయటికి వెళ్ళిపోయేదాకా అక్కడెక్కడో కాసుకు కూర్చున్నాడు—ఉదయం ఏడింటినుంచి మధ్యాహ్నం మూడింటిదాకా. మురళి కనుమరుగవగానే వచ్చి తలుపు తట్టేడు.

"పదవే నాగమణా, అతనొచ్చేలోగా వెళ్ళిపోదాం!"

నాగమణికి చాలా జాలేసింది.

"తిండి తిన్నావా?" అప్రయత్నంగా అడిగిందామె.

"లేదు, నిన్న పొద్దున తినటం!"

గుండెలు తరుక్కుపోయాయామెకు. చప్పున అతణ్ణి వంట గదిలోకి లాక్కుపోయి కడుపునిండా తిండి తినిపించింది. అతను అన్నం తింటుండగా ఆమె చెప్పుకొచ్చింది—ఇక్కడ మురళికి పెద్దపెద్ద పోలీసాఫీసర్లతో స్నేహముందనీ, కాబట్టి త్వరగా వెళ్ళిపొమ్మనీ. ఒకవేళ మురళి కనక అతణ్ణి చూస్తే ఏదో వంకని జైల్లో పెట్టించుతాడనీ, ఇలా ఇలా. పాపం అతను బెదిరిపోయాడు. త్వరత్వరగా తినేస్తూ అన్నాడు. "అయితే నువ్వు రానంటావా?"

"వచ్చే పరిస్థితిలో లేను నేను."

ఆమె తను దాచుకున్న డబ్బు కొంత వుంటే ఆ మొత్తాన్ని అతనికి ఇచ్చేసింది. వెళ్తూవెళ్తూ అతనో మాట అన్నాడు.

"నాగమణా ఇక్కడేమైనా నీకు కష్టాలు మొదలైనా లేక నీ కెప్పుడైనా మనింటికి వచ్చేయాలని అనిపించినా వెంటనే వచ్చేసేయి. బతుకంతా నీకోసం ఎదురు చూస్తుంటాను.."

7

ఆ రాత్రి మురళి కౌగిటినుండి విడివడ్డాక ఆమె పరిపరివిధాల ఆలోచించింది. అనేక విధాలుగా బాధపడింది. పశ్చాత్తాప పడింది. చిన్నయ్యకు తనెంత అన్యాయం చేసింది!? ఎన్ని అబద్ధాలాడింది. ఎంత బెదరగొట్టేసింది.

అదే రాత్రి ఆమెకొక కల వచ్చింది.

గోడకానుకుని కూర్చుని ఆమె బీడీలు చుడుతోంది. యాంత్రికంగా ఆమె వ్రేళ్ళు పని చేసుకు పోతున్నాయి. క్రమక్రమంగా ఆ వ్రేళ్ళు నెప్పులు పుడుతున్నాయి. నడుం పీక్కుపోతోంది. ఆ బాధ భరించలేక ఆమె వుండి వుండీ వ్రేళ్ళు విరుచుకుంటోంది, నడుమును అటు ట్విస్ట్‌చేసీ ఇటు ట్విస్ట్‌చేసీ నొప్పిని పోగొట్టుకోవాలని ప్రయత్నిస్తోంది. అయినా ఆ వ్రేళ్ళ నొప్పులూ నడుం పీకుడూ ఎంతకీ పోవటం లేదు. రాత్రంతా అదే కల, ఉదయం వరకూ.

ఉలిక్కిపడుతూ ఆమె కళ్ళు తెరిచేసరికి తెలతెలవారుతోంది. ఎంత భయంకరమైన కల! వెళ్ళి చప్పున మురళిని వాటేసుకుని పక్కనే పండుకుండిపోయింది.

వారం రోజులపాటు ఆ కల ఆమెనలా హాంట్ చేసింది. రాత్రి పండుకుని నిద్రలోకి జారిపోగానే మొదలయ్యేది. అలా గోడకానుకుని

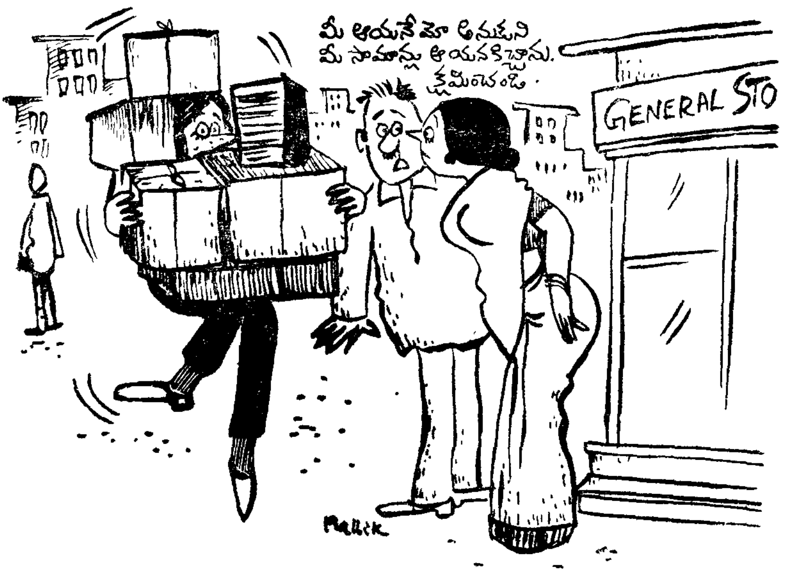

తూర్పోవటమూ, వ్రేళ్ళు యాంత్రికంగా ఆకుల్ని చుడుతుండటమూ, క్రమంగా నడుం పీకుడు మొదలవ్వటమూ, వ్రేళ్ళు నొప్పిపుడుతుండటమూ....ఎగ్జాస్టు అయిపోయి అలసటతో తిరిగి నిద్ర లేచేదాకా—లేచాకకూడా—అదే బాధ—అదే కల—కాదు అదే వాస్తవం—కంటిన్యూ అవుతున్నట్లుగా ఫీలయేదామె చాలా సేపటి వరకూ.

"ఓరి భగవంతుడా!" పగలల్లా మాటి మాటికీ నిట్టూర్చేది ఆ కల గుర్తుకు వచ్చి.

అదృష్టవశాత్తూ కొన్నాళ్ళ తర్వాత ఆమెకా కల రావటం మానేసింది.

8

మళ్ళీ మామూలు! జీవితం సుందరంగా, లోకం రమణీయంగా కనిపిస్తున్న తరుణంలో నాగుమణి జీవితంలో అకస్మాత్తుగా ఏదో జరిగింది—గిర్రున తిరుగుతున్న కాల చక్రాన్ని ఎవరో బలిమినపట్టి ఆపినట్లుగా ఫీలయిందామె సడన్‌గా. అది ఈ రకంగా జరిగింది.

ఒకసారి మురళికి సంబంధించిన మనుష్యులెవరో వచ్చి కొన్నాళ్ళు వుండిపోయారు. ఆ నాల్రోజులూ వాళ్ళకు చాలా ఆప్యాయంగా, వాళ్ళు తనకూ స్వంత బంధువులేనన్నట్లుగా అతిథి మర్యాదలు చేసింది నాగుమణి. కాని వాళ్ళు ఆమె తమకేదో అపకారం చేసినట్లుగానూ, తామామెను వెలేసినట్లుగానూ ప్రవర్తించారు. అంతేకాదు, వాళ్ళు వచ్చి వెళ్ళిపోయాక మురళిలో కూడా అలాంటిదే ఏదో మార్పు వచ్చింది. ఇదివరకటిలా అతనామెతో అంత ఆప్యాయంగా ప్రవర్తించటం లేదు, పూర్వంలా ఇప్పుడతను ఎప్పుడూ ఇంటివద్ద వుండటం లేదు. క్లబ్బునీ, సిన్మాలనీ ఎక్కువ కాలాన్ని బయట గడుపుతున్నాడు. తన సుఖాన్ని తాను చూసుకుంటున్నాడు. ఆమెనంతగా పట్టించుకోవటం లేదు. క్రమంగా నాగుమణి వంటరితనాన్ని ఫీలవసాగింది. అతనిలో ఏదో జరుగుతోందనీ, తనకేదో జరగబోతోందనీ పసిగట్టసాగిందామె....

9

నిజమే, మురళి చాలా మారిపోయాడు. ఆమెమీది ఆకర్షణే సన్నగిల్లిందో లేక బంధువుల ప్రలోభాలే పనిచేశాయో గాని కొన్నాళ్ళయ్యే

సరికి అతను మరీ విచిత్రంగా తయారయాడు. చీటికీ మాటికీ ఆమెమీద విసుక్కుంటున్నాడు. తరచుగా చేయి చేసుకుంటున్నాడు.

ఓరోజు అన్నం సరిగ్గా ఉడకలేదని అత నామెను చావ చితక బాదాడు.

"మురళీ నామీద మోజు తగ్గిపోయిందా?" అడిగిందామె అంతా అయిపోయాక బాధగా చూస్తూ.

ఉలిక్కిపడ్డాడతను. కాని సమాధాన మివ్వ లేదు. మళ్ళీ మర్నాటినుంచి మామూలే.

చిన్నగా రోజులు గడుస్తున్నాయి. అనీజీగా, భారంగా, విషాదంగా. కాలక్రమాన నాగుమణి కూడా సహనాన్ని కోల్పోసాగింది. పూర్వంలా కాకుండా ఇప్పుడామె అతనికి ఎదురు తిరిగి మాట్లాడుతోంది. మాటకి మాట అంటోంది. చివరికి అలాంటి పోట్లాట దెబ్బలాటల్తో ముగు స్తోంది, సామాన్యంగా. కాని రాత్రి అయేసరికి మాత్రం ఇద్దరూ దగ్గరవుతున్నారు. ఆ బాపతు శరీర ఆకర్షణే లేకపోతే ఇద్దరూ ఏనాడో విడి పోయి వుండేవారు. కాని ఆ విషయంలోనూ కొన్నాళ్ళకి ఆటంకమే ఎదురయ్యింది వాళ్ళకు. అది సహజమే కూడా.

ఆ రాత్రి ఎప్పటిలాగే మురళి ఆమెతో శృంగారానికి ప్రయత్నించబోయాడు.

"నాకు వంట్లో బాగాలేదు," అన్నదామె చిన్నగా విదిలించుకుంటూ. ఆ మధ్యాహ్నం జరిగిన కీచులాట ఆమె మనస్సునింకా తేలు కొండిలా కుడుతోంది.

"ఎందుకు బాగాలేదు?" అన్నాడతను.

"ఏమో!" అటువేపుకు తిరిగి పడుకుంది.

కొద్దిసేపు ఆమె వీపువేపు చూసి చటుక్కున ఆమెను తనవేపు తిప్పుకుని నోటిమీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడతను.

ఈల్డ్ కాబోతూనే అతని మొహంలోకి చూసి ఉలిక్కిపడిందామె. అతని కళ్ళల్లో కాంక్షతప్ప ప్రేమ అనేది ఏ కొశానా లేదు. పెంకె గుర్రంలా అతని పట్టునుండి విడిపించు కుని ఛెంగున లేచి కూర్చుందామె.

"మురళీ నాకిష్టం లేకుండా నువ్వా పనిని చేయలేవు!" అన్నది తీవ్రంగా చూస్తూ.

"అంటే?"

"అంటే అదంతే. నా కిష్టం లేకుండా నువ్వా పనిని చేయవద్దంటున్నాను. చేయలేవంటున్నాను. అర్థమయిందా?"

"ఐసీ. ఆ లెక్కన నీతో వుండాల్సిన అవసరం నాకూ లేదంటున్నాను. నేను చెప్పేది అర్థమయిందా నీకు?" మాటకు మాట అన్నా డతను.

"అంటే ఆ కార్యంకోసం మాత్రమే మన మిద్దరం కలిసి వుంటున్నామంటావా?"

"కాక?! నువ్వేదో నాతో నమ్మకంగా కాపరం చేస్తావని తీసుకొచ్చుకున్నాననుకుంటు న్నావా??"

భర్తను వదిలి లేచివచ్చిన అడదాన్నిగా గుర్తు తెస్తున్నాడతను. ఆ కించబాటును భరించ లేక పోయిందామె.

అసలు చానాళ్ళనుంచి వాళ్ళిద్దరూ ఇట్లాంటి సిట్యుయేషన్ ఎదుగు కావచ్చని అనుకుంటూనే వున్నారు ఎవరికి వాళ్ళ అంతరాల్లో. అందుకు తమను తాము సన్నద్ధం చేసుకుంటూనూ వచ్చారు. ఆఖరికి ఆరోజు రానే వచ్చింది.

"సరే మురళీ, నీకంత మోజు చచ్చిపోయి నప్పుడు జిడ్డులా నిన్ను నేను అంటిపెట్టుకుని వుండటంకూడా మంచిది కాదు. రేపుదయమే నేను వెళ్ళిపోతున్నాను. సరేనా?!" కసిగా అన్న దామె.

ఆ మాటలన్నప్పుడూ, అంతకుముందు కొద్ది రోజులనుంచీ ఆమె కళ్ళల్లో చిన్నయ్య మెదుల్తున్నాడు. అతను వెళ్ళిపోతూ అన్న మాటలు గుర్తుకు వచ్చాయామెకు.

"నాగుమణా నీ కెప్పుడయినా మనింటికి వచ్చేయాలనిపించినా లేక ఇక్కడ నీకేమయినా కష్టాలు మొదలయినా మనింటికి వచ్చేసేయి. బతుకంతానీకోసం ఎదురుచూస్తుంటాను... "

"నా పిచ్చి చిన్నయ్యా, వచ్చేస్తున్నాను నీ వద్దకు!" తనలో తను గొణుక్కుందామె.

అప్పటికప్పుడు లేచి చకచకా తన బట్టల్ని సూట్‌కేసులోకి సర్దుకుందామె.

"కుక్కలా నీ కాళ్ళవద్ద పడివుంటా నను కున్నావేమో, అదేమీ జరగదు."

మధ్యలో ముక్కు చీదుకుంటూ అరిచిందామె.

"ఇప్పుడే వెళ్ళిపోతాననుకుంటున్నావేమో, అదేమీ కాదు, రేపుదయం పోతాను. ఆమాత్రం వుండే హక్కుంది నాకు...." తనలో తను గొణుక్కుంటున్నట్లుగా మళ్ళీ అన్నది పెద్దగా, అతని మంచానికి అవతలగా నేలమీద చాప పరుచుకుంటూ.

ఆమె చేష్టల్ని ఆనందంగా పరికిస్తున్న మురళి ఆమె పడుకోబోతుండగా తెప్పరిల్లిన వాడై పర్సుతీసి కొంత పైకాన్ని ఆమెవేపుకు చూపుతూ అన్నాడు.

"దారి ఖర్చులకు వీటినుంచు."

ఒక్క క్షణం అతని మొహంలోకి ఏహ్యంగా చూసి నాగుమణి విసురుగా ఆ పైకాన్నందుకుని తన తలగడక్రింద పెట్టుకుంది.

తన బంధువులు చూపించి వెళ్ళిన పిల్ల అందమైన ఫోటోనీ, ఆమె తీసుకు రాబోయే ఆస్తినీ, తనకు తండ్రి అప్పగించబోయే బిజినెస్ గురించీ తల్చుకుంటూ ఆ రాత్రి చాలా ఆలస్యంగా నిద్రపోయాడు మురళి....

10

గోడకానుకుని కూర్చుని బీడీలు చుడుతోంది నాగుమణి. ఎదురుగా వున్న చేటలో తంబాకు పోగుబడి వుంది ఒట్టగా. పక్కనే గుల్లలో చుట్టబడిన కొద్దిపాటి బీడీలు మాత్రం వున్నాయి.

ఆమె చేతివ్రేళ్ళు చప్పుచప్పున కదుల్తున్నాయి. తంబాకును ఆకుమీద పరచటమూ, ఆకును చప్పున చుట్టేయటమూ, చూపుడువేల్తో పైవైపు కొనను మడతల్తో మూసివేయటమూ, క్రిందివేపు కొనను దగ్గరకు నొక్కి దారంతో బిగించటమూ...

రాత్రంతా అదే కల ఆమెకు—

ఆమె వ్రేళ్ళు నొప్పి పుడుతున్నాయి, నడుం పీక్కుపోతోంది. ఆ బాధ భరించలేక మధ్య మధ్యలో మెటికలు విరుచుకుంటోందామె, నడుం విరుచుకుంటోంది....

రాత్రల్లా అదే కల—

ఎంత పనిచేసినా గుల్లలో బీడీలు పెరగటంలేదు, చేటలో తంబాకు తరగటంలేదు. బీడీ కట్టల్ని పెంచుదామనీ, ఆ తంబాకును కాస్తా అవచేదామనీ ఒకటే యాంగ్జయిటీలో ఆమె తన పని వేగాన్ని పెంచ ప్రయత్నిస్తోంది. ఫలితంగా నడుం పీకుడూ, వ్రేళ్ళ నొప్పులూ, గుండెల్లో పెరిగిపోతున్న టెన్షనూ మాత్రమే మిగుల్తున్నాయి....

హార్రర్!!

తెల్లవారు ఝామున ఉలిక్కిపడుతూ కళ్ళు తెరిచిందామె.

11

రాత్రి ఆలస్యంగా నిద్రపోయాడేమో, బాగా పొద్దెక్కేదాకా నిద్రనుంచి మేల్కోలేకపోయాడు మురళి.

కళ్ళు తెరిచేసరికి ఎదురుగా నాగుమణి కనిపించింది. ట్రిమ్‌గా తయారై వుందామె. ఆమె చేతిలో కాఫీ కప్పుంది. ఆమె పెదాలపై చిరునవ్వుంది. కాని ఆమె కళ్ళల్లో దిగులు!

అవతలగా రాత్రి ఆమె సర్ది వుంచిన సూట్‌కేస్ కనిపిస్తోందతనికి.

"థాంక్ గాడ్, వెళ్ళిపోతోందన్న మాట!" కాఫీ త్రాగుతూ సంతోషంగా అనుకున్నాడతను.

కాఫీ త్రాగటం పూర్తికాగానే అతను ఖాళీ చేసిన కప్పుని అందుకుందామె, దాన్ని కొంచెం అవతలగా వున్న టీపాయ్ మీద పెట్టి ఇటు తిరిగింది. కొద్దిసేపు అతని కళ్ళల్లోకి పేలవంగా చూసి నవ్వటానికి ప్రయత్నించింది.

"ఏమిటి, ఇంకేమైనా డబ్బులు కావాలా?" అడిగాడతను!

చటుక్కున అతని పాదాలవద్ద మోకాళ్ళ మీద కూలబడిందామె. అతని అరచేతుల్ని పదే పదే ముద్దాడుతూ కళ్ళు ధారాపాతంగా వర్షిస్తుండగా ఉద్వేగంతో హిస్టీరికల్‌గా ఇలా అనసాగింది:

"మురళీ మురళీ, వదలవుకదూ నన్ను— దయచేసి నన్ను వదలవుకదూ—పిల్లిలా నీ కాళ్ళవద్ద పడి వుంటాను — వదలవుకదూ నన్ను... " □